

1

Ik ben Sophie Breeze en ik werk als professioneel bruidsmeisje.

Ja, dat bestaat. Ik zal het je uitleggen.

Het idee ontstond iets meer dan twee jaar geleden, toen ik bruidsmeisje was voor de bruiloft van mijn nicht Cara. Ze werkt als bedrijfsadvocaat voor een bureau in Londen. Ze is zeer intelligent, werkt hard en is een kei in het bestrijden van stress met scherpe humor. Maar wat bleek? Cara stond op instorten, omdat ze de tijd niet vond om haar bruiloft te organiseren. Drie maanden voor de grote dag belde ze mij om drie uur 's nachts wakker.

‘Sophie? Sophie, ben je daar?’

‘Ja, ik ben er.’ Ik gaapte luid. ‘Hoe laat is het? Wat is er? Is alles oké?’

‘Nee, alles is niet oké,’ piepte ze. Het klonk alsof ze huilde.

Ik ging onmiddellijk rechtop in bed zitten. Zo had ik haar nog nooit meegemaakt. We zijn zo ongeveer samen opgegroeid en in al die tijd heb ik haar niet één keer zien huilen. Niet als kind, toen ze van haar fiets viel en in een stel prikkende bramenstruiken en brandnetels terecht kwam. Niet als tiener, toen haar droom om in Cambridge te studeren in duigen viel. Ook niet als volwassene, toen ze erachter kwam dat haar loser van een ex-vriend Geoff haar had bedrogen. Zelfs niet toen ze per ongeluk een superhete jalapeño-peper at en rustig moest blijven omdat ze tegenover haar baas zat.

‘Cara, wat is er aan de hand?’ Ik knipte de lampen aan en probeerde om niet in paniek te raken. ‘Is er iets met Mike? Is er iets ergs gebeurd?’

‘Nee, met Mike is alles goed.’ Ze snuffte. ‘Mike ligt boven heerlijk te slapen. De schoft.’

‘Cara, wat is er nou? Hebben jullie ruzie gehad?’

‘Nee, dat niet. Nee, Sophie. Het is de *bruiiiiiilooft!*’

‘De bruiloft?’

‘Ja! De bruiloft! Die is al over drie maanden! En ik heb nog niks gedaan! Dit wordt een ramp! Wat moet ik doen? Sorry dat ik je op zo’n idioot tijdstip opbel, maar ik lig ervan wakker en jij was de enige persoon die ik kon bedenken die kon zorgen dat ik me beter zou voelen!’

Ik haalde opgelucht adem, liet me terug in mijn kussens zakken en wreef glimlachend de slaap uit mijn ogen. Dit was niet de eerste keer dat een bruid of bruidegom me belde. Ik ben al heel vaak bruidsmisje geweest en er komt altijd een moment waarop er paniek uitbreekt en het voelt alsof niets lukt en de trouwdatum veel dichterbij lijkt dan de dag ervoor.

Wie zou daar geen last van hebben? Hallo! Je organiseert een feest voor mensen die je het allerdierbaarst zijn! Dat zou iedereen de stuipen op het lijf jagen. Dat snap ik volledig. Gelukkig ben ik inmiddels vrij bedreven in het omgaan met dergelijke situaties.

Dus ik begon bij het begin: *kalmee de bruid of bruidegom*. ‘Cara, ik wil dat je een paar keer diep ademhaalt.’

‘Maar door mijn werk loopt mijn hoofd helemaal over, en ik heb het menu van de cateraar niet eens bekeken, en ik geloof dat ik tegen de bloemist heb gezegd dat lelies prima waren, maar je weet wat Mikes moeder van lelies vindt, ik snap ook niet waarom me dat een goed idee leek, en dan moeten we nog een dj boeken, maar niemand zal zo kort van tevoren –’

‘Adem in en adem uit,’ onderbreek ik haar vriendelijk. ‘Doe met me mee. Adem héél diep in en héél diep weer uit. Adem in en adem uit. Goed zo. En nu nog een keer. Heel goed, je doet het hartstikke goed.’

Volgende stap: *zorg dat iemand zich niet voor zijn paniekaanval schaamt*. ‘Diep blijven ademen. Doe het voor mij. Super. Cara, dit is heel normaal. Iedereen heeft dit soort momenten als de bruiloft dichterbij komt. Soms kan het je even te veel worden, dan denk je dat je nooit genoeg tijd hebt om alles te regelen.’

Gevolgd door: *de realitycheck*. ‘Ik begrijp heel goed dat drie maan-

den erg weinig lijkt, maar de dingen waar jij je druk om maakt, kunnen allemaal binnen een paar minuten worden opgelost, of kosten hoogstens een paar uur. Je hebt nog negentig dagen. Dat is meer dan genoeg tijd!

En dan is het devies: *wees praktisch en geef de bruid het gevoel dat zij aan het roer staat.* ‘Weet je wat we doen? We maken netjes een lijst van alles wat er moet gebeuren. Dan kunnen we iets meer structuur aanbrengen. Het is waarschijnlijk een beetje een warboel in je hoofd en daarom maak je je zorgen. Als je alles hebt opgeschreven, voel je je vast een stuk rustiger.’

‘Ik heb een spreadsheet,’ zei ze. ‘Er is nog niets gedaan, maar ik heb wel een lijst.’

‘Perfect! Stuur die even naar mij door, als je wilt, of doe het anders morgenochtend.’

Ga verder met: *de mensen om iemand heen.* ‘Je staat er niet alleen voor, Cara. Waarom denk je anders dat mensen bruidsmisjes en bruidsjonkers hebben? We zijn er om je te helpen, maakt niet uit waarmee. Wees niet bang om iets te vragen of taken te delegeren. Zal ik morgen anders langskomen voor een kop koffie? Dan kunnen we kijken wat er allemaal nog gedaan moet worden en bedenken wie wat kan regelen. Zal ik naar kantoor komen?’

‘Zou... zou je dat willen doen?’

‘Tuurlijk! Denk je dat je zonder lunchpauze kunt?’

‘Denk het wel.’

‘Ik zal er zijn. Van andere bruiloften ken ik een paar dj’s die bij jullie locatie in de buurt zitten, dus daar kunnen we naar kijken. Verder heb je meer dan genoeg tijd om met de bloemist te praten en dingen te veranderen. Geen probleem. Als je wilt kan ik haar bellen. Mocht ze vragen hebben, dan koppel ik die aan jou terug.’

Dat is meteen een mooi bruggetje naar: *de bruid eraan herinneren waar ze het allemaal voor doet.* ‘Eerlijk waar, Cara, wat er ook gebeurt, het wordt sowieso een ontzettend mooie dag, omdat iedereen komt vieren dat jij en Mike trouwen. De rest doet er niet toe.’

‘Waarschijnlijk niet. De druk om de perfecte bruiloft te geven is alleen zo groot.’

En cruciaal: eindig met *iets te lachen*. ‘Het wordt ook perfect. Zelfs als de dj reteslecht is omdat er niemand meer vrij was en we ome Fred moeten inhuren om de eerste dans te spelen op die stomme *tinwhistle* van ’m.’

Ze begint hard te giechelen. ‘O mijn god, weet je nog dat hij dat ding kreeg, met kerst?’

‘Alsof ik dat ooit zou kunnen vergeten! Dat vergeef ik mijn moeder nooit meer. Het leek haar een leuk souvenir om mee te brengen van haar tripje naar Dublin.’

‘Dat was echt vreselijk, ja. Ik denk dat ik toen permanente gehoorschade heb opgelopen.’

‘Ja, nu je het zegt, is oma rond diezelfde tijd niet doof geworden? Toeval? Dacht het niet. Wie weet heeft pa die *tinwhistle* na de tweede keer dat hij met kerst voor ons allemaal probeerde te spelen wel verstoppt. Arme oom Fred, hij heeft dat ding nooit meer teruggevonden.’

‘En dan loop ik me druk te maken over onbelangrijke details als lelies, terwijl ik had moeten bedenken hoe we ome Fred voor de bruiloft een nieuwe *tinwhistle* kunnen bezorgen, zodat hij tijdens het ondertekenen van het trouwboek voor ons kan optreden!’ Ze grinnikt en slaakt een diepe zucht. ‘Sophie, echt, dank je wel. Ik had al veel te lang niet gelachen. En je hebt gelijk, in alles, zoals gewoonlijk. Het komt wel goed. Ik denk dat het me gewoon even te veel werd.’

‘Dat kan de besten overkomen! Niets te danken. Morgen gaan we de boel samen op de rit zetten. De bruiloft wordt perfect, wacht maar af. Zorg jij eerst maar dat je wat slaap krijgt.’

‘Jij bent echt fantastisch. Weet je wat, Sophie?’ zei ze gapend. ‘Je zou hier je werk van moeten maken.’

‘Midden in de nacht de telefoon opnemen? Dat klinkt een beetje... creepy.’

‘Nee! Van bruidsmisje zijn. Je bent naar tig duizend bruiloften geweest en je weet er veel van. Jij vindt die dingen geweldig, dus je zou ook nog iets doen waar je gepassioneerd voor bent. Serieus, ik heb medelijden met mensen die jou niet in hun gevolg hebben.

Het zou een fulltimecarrière kunnen zijn. Je zou een professioneel bruidsmeisje kunnen worden.'

'Wat? Maar die bestaan niet!'

'Dat zou wel kunnen.'

Ik snorkte. 'Goed, oké, Cara. Dus ik word zomaar een professioneel bruidsmeisje?'

'Waarom niet? Het zou lijken op wat je nu doet, alleen in plaats van voor zakenmannen te werken word je nu een soort personal assistent voor bruiden.'

'Je bent aan het ijlen door al dat slaapgebrek. Dat bestaat al! Ooit van een weddingplanner gehoord?'

'Ja, maar niet iedereen wil een weddingplanner inhuren, want mensen willen zelf hun bruiloft bedenken. Ik zou ook geen weddingplanner inhuren, ook al ben ik wanhopig en heb ik écht hulp nodig. Een professioneel bruidsmeisje, daarentegen, zou de bruid ondersteuning bieden en haar helpen met plannen zodat ze niet doordraait. Veel toffer. Ik zou zeggen, denk er eens over na.'

'Oké, gek mens, ga slapen, alsjeblieft.'

'Trusten, Sophie. En *dank je wel*.'

Ik hing op en nestelde me weer in mijn kussens om nog een paar uur slaap te pakken voor ik moest opstaan om naar mijn werk te gaan. De volgende dag kreeg ik het idee niet uit mijn hoofd gezet. Een professioneel bruidsmeisje? Belachelijk idee. Volslagen gestoord.

Of toch niet?

* * *

De maandagochtend na de bruiloft van Michelle en Harrison wandel ik mijn kantoor binnen (oké, een kantoor kun je het niet noemen, eerder een kleine kast in mijn appartement met een bureau erin – nou en?), zet mijn laptop aan en kom erachter dat ik 534 ongelezen berichten heb, terwijl ik gisteravond nog mijn mail heb gecheckt.

Dat is niet ongebruikelijk. Voor elke bruiloft onderhoud ik niet

alleen contact met de bruid en bruidegom, maar ook met allerlei familieleden, leveranciers en trouwlocaties.

Maar toch. Ik heb eerst nog een kop koffie nodig.

Ik wandel van mijn kantoor (vooruit, kast) naar de keuken en zet de waterkoker aan. Terwijl ik wacht tot het water kookt, strijk ik de roze blouse glad die ik vandaag voor mijn werk heb aangetrokken. Hoewel ik mijn eigen baas ben, maak ik me altijd klaar, net zoals ik dat deed toen ik als personal assistant in de City werkte. Ik sta om zes uur op, ga onder de douche, doe make-up op en kies een outfit uit die geschikt is voor op kantoor.

Cara drijft hier altijd de spot mee – ‘Werk gewoon thuis in je pyjama, dat doet iedereen’ –, alleen weet ik nooit van tevoren of ik niet halsoverkop naar een spoedafpraak moet. Laatst was ik bijvoorbeeld net een schattige cottage voor het vrijgezellenfeest van een bruid aan het boeken, toen ik een dringend telefoontje kreeg van een andere bruid, die vroeg of ik direct langs kon komen om met haar vader te praten, aangezien ze ruzie hadden over de gastenlijst. Ik moest zo snel mogelijk mijn huis uit om er te zijn voordat de pleuris uitbrak. Ik heb eerder enorm heftige familieruzies over gastenlijsten meegemaakt, dus het was cruciaal dat ik er was vóór iemand iets zei waar hij spijt van kreeg.

Gelukkig kwam ik net op tijd om de situatie te kunnen de-escaleren en aan te moedigen tot een compromis: Nick en Sarah, de burens van de vader van de bruid, die ze nooit had ontmoet, zouden wél op de gastenlijst staan, maar de leden van haar vaders vrijdagse wijnclub níét. Laatstgenoemden zouden echter wél worden uitgenodigd voor de barbecue op zaterdag.

De bruid en haar vader praten gelukkig nog steeds met elkaar.

Wellicht was het anders afgelopen als ik een paar minuten later was gearriveerd omdat ik me nog moest aankleden voor ik de deur uit kon.

Afgezien van mijn ouders en natuurlijk mijn klanten is Cara de enige persoon die weet wat mijn echte werk is. De rest kent mij als PA voor een of ander financieel bedrijf in de City. Ik kan niet riseren dat andere mensen weten wat ik doe, want dan raak ik een

van mijn belangrijkste sellingpoints kwijt: niemand hoeft te weten dat ik word betaald. Voor veel bruiden en hun familie is dit vreemd genoeg erg aantrekkelijk – ze willen niet dat iemand denkt dat ze het niet aankunnen om de mooiste dag van hun leven zelf te organiseren.

Een groot gedeelte van mijn werk bestaat eruit om alles over de bruid te weten te komen wat ik nodig heb om de gasten en in veel gevallen ook het gevolg van de bruid ervan te overtuigen dat we beste vriendinnen zijn en dat er een heel goede reden is dat ze nog nooit van mij hebben gehoord – ik heb de afgelopen vijf jaar in de regenwouden van Guatemala gewoond, of ik ben een beschermde getuige.

Ja, ik weet het. Ik word steeds creatiever.

De waterkoker slaat af en ik maak koffie. Ondertussen denk ik aan alles wat ik vandaag moet doen, zoals het strijkkwartet bellen dat komend weekend op de bruiloft optreedt, om hun te vragen of ze alsjeblieft ‘Gold Digger’ van Kanye West van de voorgestelde setlist willen halen (jongens, serieus?). Wanneer ik de melk door mijn koffie roer, hoor ik dat de post wordt bezorgd, dus loop ik met mijn mok in mijn hand naar de mat om hem op te rapen en laat de stapel op mijn bureau neerploffen en mezelf op mijn stoel, klaar om die e-mails te lijf te gaan.

Dan valt mijn oog op iets wat tussen de post zit: een zware, duur uitzierende crèmekleurige enveloppe waar in elegant schoonschrift mijn naam op staat.

Als er iemand is die trouwuitnodigingen kan herkennen, dan ben ik het wel.

Alleen heb ik alle trouwuitnodigingen die ik vanuit mijn privéleven verwacht al binnen. Ik weet niet wie er nog meer gaat trouwen. Nieuwsgierig pak ik de uitnodiging op en bewonder de stijlvolle enveloppe en de nette lakzegel op de achterkant. Mijn hart maakt een sprongetje omdat die zo mooi is.

O-o. Zou het kunnen dat ik opgewonden raak van deze wonder-schone papierwaren?

‘Ik moet op date met een mens,’ zeg ik hardop tegen niemand.

Ik maak de enveloppe open en haal er een uitnodiging met vergulde randen uit. Wanneer ik de namen van het gelukkige bruidspaar lees, verdwijnen eventuele positieve gevoelens die ik had toen ik opstond als sneeuw voor de zon.

* * *

Van: info@allaboardpartytours.co.uk

Aan: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Onderwerp: VRIJGEZELLENFEESTJE 2022

Hoi Sophie,

Bedankt voor je aanvraag voor een ALLE-HENS-AAN-DEK-FEEST-TOUR: VRIJGEZELLENSPECIAL voor 20 personen op 4 juni 2022.

Deze tour is een superleuke excursie op het kanaal in jullie eigen partyboot, met voor iedere dame een fles prosecco... en twee voor de bruid!

Zou je willen upgraden naar een pakket met stripper?

Hartelijke groet,

Tina

Van: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Aan: info@allaboardpartytours.co.uk

Onderwerp: Re: VRIJGEZELLENFEESTJE 2022

Hoi Tina,

Heel fijn dat je terugmailt.

Wat houdt dat stripperpakket precies in?

Hartelijke groet,

Sophie

Van: info@allaboarpartytours.co.uk

Aan: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Onderwerp: Re: re: VRIJGEZELLENFEESTJE 2022

Hoi Sophie,

Jij, de bruid en de dames zullen de ALLE-HENS-AAN-DEK-FEESTTOUR:

VRIJGEZELLENSPECIAL MET STRIPPERPAKKET fantastisch vinden!

Tegen een kleine meerprijs krijgen jullie een superleuke excursie op het kanaal in jullie eigen partyboot, met voor iedere dame een fles prosecco... en twee voor de bruid!

En een stripper!

Wil je een upgrade?

Hartelijke groet,

Tina

Van: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Aan: info@allaboarpartytours.co.uk

Onderwerp: Re: re: re: VRIJGEZELLENFEESTJE 2022

Hoi Tina,

Wauw. Bedankt voor de extra informatie.

Mogen we die stripper zelf uitkiezen?

Hartelijke groet,

Sophie

Van: info@allaboarpartytours.co.uk

Aan: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Onderwerp: Re: re: re: re: VRIJGEZELLENFEESTJE 2022

Hoi Sophie,

Natuurlijk!

Als het bijna zover is, zal ik je foto's sturen van de strippers die op dat moment beschikbaar zijn, zodat je zelf de LEKKERSTE VENT

kunt uitkiezen* voor jullie ALLE-HENS-AAN-DEK-FEESTTOUR: VRIJGEZELLENSPECIAL MET STRIPPERPAKKET.

*We kunnen niet garanderen dat de stripper die je uitkiest optreedt op de dag van jullie cruise.

Hartelijke groet,

Tina

Van: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Aan: info@allaboarpartytours.co.uk

Onderwerp: Re: re: re: re: re: re: VRIJGEZELLENFEESTJE 2022

Hoi Tina,

Ik overleg het met de bruid en dan mail ik je terug.

Hartelijke groet,

Sophie

Van: info@allaboarpartytours.co.uk

Aan: Sophie.Breeze@zapmail.co.uk

Onderwerp: Re: re: re: re: re: re: re: VRIJGEZELLENFEESTJE 2022

Hoi Sophie,

Vergeet niet dat we ook een ALLE-HENS-AAN-DEK-FEESTTOUR: VRIJGEZELLENSPECIAL MET PREMIUM STRIPPERPAKKET aanbieden!

Voor een kleine meerprijs krijgen jullie een superleuke excursie op het kanaal in jullie eigen partyboot, met voor iedere dame een fles prosecco... en twee voor de bruid!

En een stripper!... die een CIRCUSACT doet!*

*We kunnen niet van tevoren garanderen welke circusact jullie stripper zal opvoeren.

Hartelijke groet,

Tina

2

‘Daniel heeft je uitgenodigd voor zijn bruiloft?’ piept Cara, en ze staart naar de uitnodiging die ik zojuist in haar handen heb gedrukt. ‘Is hij gestóórd?’

Ik haal mijn schouders op en neem een slok wijn. ‘Misschien is het een gebaar.’

‘Een gebaar waarvoor?’

‘Als blijkt van... Ik weet het niet. Welwillendheid?’

‘Wat een eikel is het ook.’

Ik drink nog meer wijn. Cara haalt diep adem, kijkt me onderzoekend aan en schuift de uitnodiging over de tafel terug naar mij. We zijn in een chique, nagenoeg lege bar om de hoek van haar kantoor. Hier gaan we meestal naartoe wanneer een van ons tweeën iets belangrijks is overkomen, zoals de dag nadat Cara een paniekaanval kreeg vanwege haar bruiloft, de keer dat ik mijn eerste opdracht als professioneel bruidsmisje binnensleepte, of, zoals vandaag, omdat mijn ex-vriend me een uitnodiging voor zijn bruiloft heeft gestuurd.

‘Wat ga je doen?’ vraagt Cara. Ze slaat haar armen over elkaar.

‘Hoe bedoel je?’

‘Ga je een antwoord sturen?’

‘Natuurlijk.’ Fronsend stop ik de uitnodiging terug in mijn tas, uit het zicht. ‘Het is een bruiloft. Het zou ongeleefd zijn om niet te antwoorden.’

Ze snuift. ‘Alsof het überhaupt beleefd is om jou die uitnodiging te sturen.’

Ik haal mijn schouders op en schenk mezelf nog een glas wijn in. Haar gezicht wordt zachter. ‘Gaat het wel?’ vraagt ze voorzichtig. ‘Het gaat prima,’ zeg ik, zo zelfverzekerd als ik kan. ‘Echt.’

‘Maar het is helemaal niet zo lang geleden dat het uitging en...’
Ze valt stil.

Ik weet wat ze gaat zeggen. Iedereen weet dat. Daniel was de liefde van mijn leven. Hij heeft mijn hart gebroken. Sindsdien heb ik niemand ontmoet. Na hem heb ik niet één date gehad. Terwijl hij gaat trouwen. Met Francesca, het meisje dat hij vorig jaar juni heeft ontmoet, twee maanden nadat hij het had uitgemaakt met mij.

O god. Ik heb tequila nodig.

‘Wat wij nodig hebben, is tequila!’ zegt Cara, waarna ze opstaat om naar de bar te lopen.

Ik ontmoette Daniel tijdens mijn eerste studiejaar. We woonden in hetzelfde studentencomplex en raakten goed bevriend, net als iedereen op onze verdieping. Hij zei het als eerste, tijdens een bezopen verkleedfeestje in het tweede semester. Ik was verkleed als sprinkhaan en hij als sandwich ham-kaas. We stonden buiten te kletsen met een aantal van onze vrienden, die een voor een afdropen, waardoor wij samen overbleven. We waren net uitgebreid *High School Musical 2* aan het bespreken, toen hij er zomaar opeens uit flapte dat hij gevoelens voor me had. Ik was stomverbaasd en kon niets uitbrengen. Ik staarde hem alleen maar aan. Toen kwam een van onze vrienden naar buiten, kotste ze in de plantenbak naast de ingang van de bar en moest ik haar thuisbrengen.

Daarna gebeurde er een tijdlang niets. Onze vrienden praatten er vaak over. Ze zeiden steeds dat hij me echt heel leuk vond, alleen was ik niet overtuigd. We waren zó verschillend. Hij was populair, gezellig en extravert, bracht leven in de brouwerij en deed altijd malle, hilarische dingen. Ik was daarentegen zó verstandig en zó betrouwbaar dat de directrice op de basisschool vroeg of ik klas-senoudste wilde worden voor de jongens én de meisjes. Vol trots werd ik de eerste gecombineerde klassenoudste die de school ooit had gehad.

Daniel en ik waren niet alleen heel verschillend, ik was ook nog eens doodsbang. Ik was dolblij dat we vrienden waren en die vriendschap wilde ik beschermen. Ik wilde niet dat ons clubje veranderde.

Op een avond, na iets te veel wodka shots, gaf ik het toe aan mijn

vrienden: ja, ik vond hem bést wel leuk. Diezelfde avond zoende hij met een ander meisje uit onze vriendenclub.

‘Zie je wel?’ loeide ik toen we thuiskwamen en ik in een lege badkuip klom voor een diepzinnig gesprek met twee van mijn huisgenoten. ‘Hij vindt me niet écht leuk. Niet serieus.’

Deze verwarrende vinden-we-elkaar-nou-wel-of-niet-leuk-toestand duurde tot in ons derde jaar, toen we, zoals Cara het zei, besloten ‘onze ego’s opzij te zetten’ en serieus gingen daten. Het was perfect. We kenden elkaar zo goed en we waren altijd zulke goede vrienden geweest dat onze relatie bijna vanzelf ging. Daniel en Sophie. Sophie en Daniel. Iedereen wist dat het er ooit van zou komen. Het was voorbestemd. En het veranderde niets aan onze vrienden-groep, behalve dan dat uitgaan veel leuker werd, omdat Daniel en ik niet meer op een irrationele manier jaloers op elkaar waren, of deden alsof we *niet* continu in elkaars buurt wilden zijn. Toen na ons afstuderen iedereen naar Londen verhuisde, wilden we niet gelijk gaan samenwonen, dat leek ons niet verstandig, maar uiteindelijk brachten we zoveel tijd met elkaar door, dat het onpraktisch was om apart van elkaar te wonen.

Ik kon nauwelijks geloven dat ik samen was met iemand als Daniel. Hij was De Ware voor mij. Hij maakte me altijd aan het lachen. Als vrijgezelle vrienden klaagden over daten en hoe moeilijk het was om iemand te vinden, voelde ik me schuldig. Ik had het gevoel dat ik mijn geluk niet verdiende.

Acht jaar nadat we onze ego’s aan de kant hadden gezet, zette hij mij aan de kant.

Ik zag het niet aankomen. Dat was nog het vernederendste van alles. Ik had geen idee, geen enkele aanwijzing, tot hij me op een avond vroeg om naast hem op de bank te komen zitten omdat hij met me wilde praten. Ik was ontzettend onnozel. En ik was zo dom en zelfingenomen om te denken dat ik in een gelukkige relatie zat.

Hij zei dat hij niet meer van me hield. Het speet hem heel erg.

‘Kijk eens aan,’ zegt Cara, en ze zet een shotje met een citroenschijfje erop voor mijn neus en houdt het hare omhoog om te proosten.